

Rindert Kromhout & Jan Jutte

Jij bent
mijn vriend

Leopold / Amsterdam

Lees ook van Rindert Kromhout

Meester Max en de minimonsters
De hele erge Ellie en nare Nellie
Ellie en Nellie op het onbewoonde eiland
Op en top Ellie en Nellie
Die dag in augustus
Het geheim van de afgebeten vingers
Allemaal aan tafel!

Eerste druk 2015

Copyright tekst © 2015 Rindert Kromhout

Omslag en illustraties © 2015 Jan Jutte

Omslagontwerp Brigitte Slangen

Vormgeving binnenwerk Studio Bos & Studio Cursief

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

NUR 282 / 370 / ISBN 978 90 258 6872 7

WAAR BIL NAAR KIJKT

Bil en Wil zitten op het bankje voor hun huis. Het vriest al wekenlang en er ligt een dikke laag sneeuw in de tuin. Vogeltjes eten van de pinda's die Bil aan een boomtak heeft gehangen. Wil maakt foto's van de vogeltjes en Bil zit voor zich uit te staren. Hij kijkt niet naar Wil, terwijl het toch reuze knap van Wil is dat hij foto's maakt van het roodborstje en de koolmezen, die geen moment stilzitten. Wil vindt dat niet zo leuk van zijn vriend.

'Bil?' vraagt hij een beetje boos. 'Waar kijk je naar?'

'Och, ik kijk naar wat ver weg is,' zegt Bil dromerig.

Wil legt zijn fototoestel neer. Ook hij kijkt naar wat ver weg is.

'Kijk je naar het tuinhek?'

'Nee. Ik kijk naar wat nog verder weg is.'

'Kijk je naar de bomen in het park?' vraagt Wil.

Bil schudt zijn hoofd. 'Ik kijk naar wat nog veel verder weg is.'

'Wat is daar dan, nog veel verder weg?' wil Wil weten.

'De lente, Wil,' zegt Bil, 'ik kijk naar de lente.'

'Maar het is nog lang geen lente,' zegt Wil.

'Klopt,' antwoordt Bil. 'Daarom zie ik hem ook niet. Maar ik verlang er zo naar. Ik heb genoeg van de sneeuw en de kou, en van grijze luchten en natte voeten en lange, donkere nachten.'

'O,' zegt Wil. 'Zie je die vogeltjes, Bil? Ik maak foto's van de vogeltjes. Dan kunnen we ze aan de muur hangen als ze zijn weggevlogen.'

'Fijn, hoor,' zegt Bil. Hij doet zijn ogen dicht en is even stil. 'Ja,' mompelt hij, 'o ja... Nu zie ik de lente wel, nu is hij niet meer ver weg, nu zit hij in mijn hoofd. Wat een heerlijke lente! Ik zie groen gras, Wil, en bloeiende struiken en konijnen die door het gras huppelen, en ik zie mij en jou die samen een lange wande-

ling in de zon maken. En we hoeven niet eens een dikke jas aan en een sjaal om.'

Lente! Bloeiende struiken! Huppelende konijnen! Een wandeling in de zon! Dat zou Wil ook wel willen. Ineens heeft hij het ontzettend koud en voelt hij hoe nat zijn voeten zijn. Ook hij doet zijn ogen dicht om naar de lente te kijken. Maar Wil ziet geen lente, hij ziet niks. Geen lente, geen winter, geen konijnen, niks. Daarom doet hij zijn ogen maar weer open. En nu ziet hij ook geen vogeltjes meer. Wat jammer nou, Wil had nog veel meer foto's van ze willen maken.

Ook Bil doet zijn ogen weer open.

'De vogeltjes zijn weg,' zegt Wil somber. 'Zie je de lente nog, Bil?' 'Nee,' zegt Bil. 'Nu zie ik de winter weer. Maar dat geeft niet, want ik heb het nu lekker warm en ik zie ook nog iets heel anders.'

'Wat dan?' vraagt Wil.

'Ik zie mijn beste vriend, die droevig kijkt omdat de vogeltjes zijn weggevlogen.'

Daar moet Wil om lachen. 'Dat ben ik, Bil! Ik ben je beste vriend, die droevig kijkt omdat de vogeltjes zijn weggevlogen.'

'Zo is het maar net,' zegt Bil. Opnieuw doet hij zijn ogen dicht.

'Nu kijk ik niet meer naar wat ver weg is,' zegt hij. 'Nu luister ik naar wat dichtbij is.'

'Waar luister je dan naar, Bil?' vraagt Wil.

'Ik luister naar de buik van mijn beste vriend,' antwoordt Bil. 'Die buik knort, die buik heeft het koud en heeft geweldig veel trek in een bord lekkere erwtensoep die ik voor hem heb gemaakt.'

Wil giechelt. Hij stoot Bil aan en knijpt meteen zijn ogen stijf dicht. 'Ik luister ook,' zegt hij.

'O ja?' vraagt Bil. 'Waarnaar?'

'Ik luister naar jou, Bil. Ik denk dat ik zo meteen zal horen dat jij opstaat van het bankje en dan doe je de keukendeur open en stamp je op de mat de sneeuw van je schoenen en zeg je: "Kom

mee naar binnen, Wil,” en gaan we samen naar de keuken om een bord lekkere erwtensoep te eten.’

‘Ha!’ zegt Bil. ‘Kom maar gauw met me mee.’

Maar nog steeds houdt Wil zijn ogen stijf dicht. ‘En ik denk,’ gaat hij verder, ‘dat jij en ik daarna samen aan tafel blijven zitten om een spelletje te doen en dat ik zeg: “Wat was die erwtensoep lekker, Bil, en wat was dat een leuk spel.” En dan blijven we de hele winter binnen en jij kookt allemaal lekkere dingen voor me en die eten we gezellig samen op en we doen nog veel meer spelletjes en soms win ik en heel af en toe win jij, net zolang tot de lente niet meer ver weg is. En dan gaan we naar buiten om een wandeling in de zon te maken en naar de huppelende konijnen te kijken, en naar de bloeiende struiken en het groene gras. Dat is wat ik denk.’ ‘Dat heb je goed gedacht, Wil,’ zegt Bil, ‘dat heb je heel goed gedacht.’

Samen gaan de twee vrienden naar binnen, waar de erwtensoep staat te pruttelen op het fornuis.

En de vogeltjes? De koolmezen en het roodborstje? Die zijn tevreden en met hun buik vol pinda’s in hun nesten en holletjes gekropen om de hele middag lekker te slapen en te dromen van vetbollen en zonnepitten...

